

Arrest

**nr. 57 218 van 02 maart 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister belast met Migratie- en
asielbeleid**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 februari 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel- en migratiebeleid van 21 februari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op datum .

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 februari 2011 om 11 uur 00 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS .

Gehoord de opmerkingen van advocaat VAN NIJVERSEEL die loco advocaat K. HENDRIXCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO die loco advocaat MATTERNE & PARTNERS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij, die lijdt aan totale paraplegie en in een rolstoel zit, komt op 27 september 2010 in België aangekomen en dient twee dagen later een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

1.2. Een consultatie van de Europese Vision-databank toont aan dat haar reeds op 21 september 2010 een visum type C werd afgegeven voor toeristische doeleinden voor Hongarije.

1.3. De Belgische autoriteiten richten, in toepassing van artikel 9.2 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (de Dublin II-verordening), op 26 november 2010 een overnameverzoek aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten, die op 1 december 2010 instemmen met de overname.

1.4. Op 21 februari 2011 wordt een beslissing tot weigering verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten. In fine van deze beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij het grondgebied van het Rijk dient te verlaten binnen de zeven dagen en dat hij zich dient aan te bieden bij de bevoegde Hongaarse instanties. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de voorwaarden tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Met toepassing van artikel 39/82, §§ 1 en 2 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

2.2.2.1. De verzoekende partij doet met betrekking tot deze voorwaarde gelden dat haar het bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten binnen de zeven dagen, met als gevolg dat haar recht op opvang een einde neemt op 28 februari 2011. Zoals blijkt uit het medisch rapport heeft zij echter een adequate en dagelijkse zorg nodig gezien zij volledig afhankelijk is van derden voor zelfzorg, eten, verplaatsingen, ... Hieruit blijkt dat de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen. De verzoekende partij zou immers in tussentijd verstoken blijven van elke medische hulp. Gelet op haar fysieke handicap, die kan worden beschouwd als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar fysieke integriteit indien deze niet adequaat opgevolgd wordt, houdt dit een reëel risico in op een schending van artikel 3 EVRM. Voor het overige wijst de verzoekende partij op de diligentie die zij aan de dag heeft gelegd bij het indienen van de vordering.

2.2.2.2. De bestreden beslissing gaat niet gepaard met een dwangmaatregel. Er werd geen repatriëring voorzien. Evenmin werd een beslissing tot vasthouding genomen. De verwerende partij blijkt niet systematisch na te gaan of de afgegeven bevelen om het grondgebied te verlaten daadwerkelijk worden uitgevoerd, behalve in uitzonderlijke gevallen waarin er een dwangmaatregel aan wordt gekoppeld met het oog op de repatriëring. De loutere verwijzing naar het bevel volstaat niet om het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen. De loutere vrees dat de bestreden beslissing op ieder ogenblik kan uitgevoerd worden bevat niet het bewijs dat over een schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten volgens de gewone schorsingsprocedure slechts uitspraak zal worden gedaan nadat de verzoekende partij daadwerkelijk verwijderd is

In zoverre de verzoekende partij wijst op haar ernstige fysieke handicap en het feit dat zij ingevolge het bevel om het grondgebied te verlaten geen recht meer heeft op opvang en haar fysieke integriteit dus in het gedrang komt, moet worden herhaald dat de uiterst dringende noodzakelijkheid klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar moet zijn. Uit het bij het verzoekschrift gevoegde medisch attest blijkt inderdaad dat zij een aan totale paraplegie lijdt en volledig afhankelijk is van anderen, doch evenzeer dat medische behandeling niet nodig is, enkel opvolging. De verzoekende partij brengt geen enkel gegeven bij met betrekking tot de zorgen die zij tot nog toe heeft ontvangen en door wie die werden verleend. Haar loutere bewering dat het recht op opvang een einde zal nemen en zij zou verstoken blijven van medische hulp volstaat in die context derhalve niet om te kunnen besluiten dat een gewone vordering tot schorsing te laat zal komen.

Het bewijs van het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering werd niet geleverd. Dienvolgens is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend en elf door:
mevr. A. WIJNANTS , wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. J. HUYS , (toegevoegd)griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. HUYS

. A. WIJNANTS